

Arrest

nr. 288 844 van 12 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Egyptische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 25 november 2015, dient op 22 augustus 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 17 oktober 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 5 december 2017. Op 7 februari 2018 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep, weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 17 januari 2019, bij arrest met nr. 217 298, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 10 mei 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek niet ontvankelijk op 5 december 2019. Het daartegen ingediende beroep wordt door de Raad verworpen op 19 oktober 2020, bij arrest met nr. 242 457.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 19 november 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek niet ontvankelijk op 14 januari 2021. Het daartegen ingediende beroep wordt door de Raad verworpen op 28 september 2021, bij arrest met nr. 261 289.

1.4. Het op 4 november 2021 ingediende vierde verzoek om internationale bescherming wordt door de DVZ beëindigd omdat verzoeker geen gevolg geeft aan de oproeping voor zijn interview.

1.5. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 22 juni 2022 een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 17 augustus 2022 door de DVZ overgemaakt aan het CGVS, waar verzoeker wordt gehoord op 30 september 2022.

1.7. Op 25 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 25 oktober 2022 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Al Minbal, provincie Al Miniya, de Egyptische nationaliteit te bezitten en kopt te zijn. Uw ouders en twee zussen zijn daar nog steeds woonachtig. In 2010 behaalde u aan de universiteit van Al Miniya uw universitair diploma in 'literatuur en sociale aangelegenheden'. U had een boekenwinkel in Al Miniya waarin u voornamelijk christelijke boeken en accessoires verkocht. Sedert mei-juni 2011 werd u verschillende keren benaderd door 'sheikh' Ala Fatah, imam van de moskee in de buurt van uw winkel, door M.G.A.J. , door A.M.J. en door S.I.A. Deze mensen waren salafisten en de twee laatstgenoemden werkten daarenboven bij een soort van zedenpolitie. Rond mei-juni 2011 werd u door hen bedreigd: u mocht geen christelijke beeldjes meer verkopen en u moest ander werk zoeken. Op 15 juni 2011 kwam uw zus S. u helpen en toen ze naar huis terug ging werd ze door die mannen benaderd en lastiggevallen. Ze werd door hen gedwongen u op te bellen om u onder druk te zetten. Er werd u meegedeeld dat u uw winkel diende te sluiten, zo niet zouden ze uw zus verkrachten. U besloot toen een mannelijke medewerker in dienst te nemen. Sheikh Ala Fatah had intussen een fatwa uitgesproken waardoor het mensen verboden werd iets van de kopten te kopen en de mensen geen 'koptische producten' in huis mochten halen. Hierdoor leed u schade. Bovendien sprak hij fatwa's uit waarin er werd opgeroepen de kopten te haten en te discrimineren. Op 15 augustus 2011 kwamen de eerder vier genoemde mannen, in het gezelschap van een heleboel jonge mannen gewapend naar uw winkel, vernielden deze en gooiden uw boeken op straat terwijl ze zongen dat Allah groot was. Het waren vooral A.M.J. en S.I.A. die hiervoor verantwoordelijk waren. U werd in elkaar geslagen en u werd gewaarschuwd, mocht u contact opnemen met de veiligheidsdiensten of met organisaties, zouden ze terugkomen en zou dit voorval zich herhalen. U sloeg deze waarschuwingen in de wind en liet op diezelfde dag een procesverbaal opstellen en ging naar het ziekenhuis omdat u verzorging nodig had. U diende van 16 augustus tot 30 augustus 2011 te worden opgenomen. Op de 17de verliet u even het ziekenhuis om uw verklaringen op het parket af te leggen. U werd in deze periode nog verschillende keren telefonisch in het ziekenhuis door die vier mannen bedreigd die u aanmaanden ver van de rechtbank te blijven, uw zaak was intussen immers doorverwezen naar de rechtbank van Matay. Als u niet naar hen zou luisteren zouden ze u of vermoorden of uw zus verkrachten. Op 30 augustus 2011 werd u uit het ziekenhuis ontslagen en bleef u thuis tot 9 september 2011. Een dag later vluchtte u naar het Sint Mina Mariot klooster in Alexandrië. Op 15 september 2011 werd u opgeroepen voor de rechtbank te verschijnen maar gaf u hieraan geen gevolg omdat u al het huis had verlaten. Uw familie werd diezelfde dag bedreigd, er werd hen meegedeeld dat u niet naar de rechtbank mocht gaan en evenmin een advocaat mocht engageren. Op 28 februari 2012 werd u bij verstek veroordeeld tot twee en een half jaar gevangenis en werd er u ten laste gelegd dat u zelf de winkel had vernield om zo valselijk de moslims hiervan te kunnen beschuldigen. Uw vier belagers waren erin geslaagd een vals alibi te voorzien waardoor 'bewezen werd' dat ze niet betrokken waren. Op 2 maart 2012 werd u telefonisch via uw familie hiervan op de hoogte gebracht. Op 15 maart 2012 werd uw familie andermaal bedreigd, er mocht geen beroep tegen het vonnis worden ingediend, noch een advocaat worden gecontacteerd, anders zouden ze uw zus verkrachten of u vermoorden. U bleef nog tot 10

november 2015 in het klooster waarna u illegaal, via de zee, het land verliet en naar België koers zette, waar u op 25 november 2015 aankwam. U vroeg geen asiel aan omdat een vriend u dit afgeraden had. U vreesde dat de Egyptische autoriteiten zo op de hoogte zouden komen van de door u aangehaalde problematiek en dat dit gevaarlijk zou kunnen zijn voor uw in Egypte achtergebleven familie daar uw bekentenissen de Egyptische autoriteiten in een kwaad daglicht stellen. Omdat u geen geld en werk had, hebt u uiteindelijk op 22 augustus 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een attest dat u gedoopt bent, een proces-verbaal opgemaakt door de politie van Matay, een proces-verbaal opgemaakt door het parket, een attest/vonnis en een attest van het ziekenhuis.

Op 8 februari 2018 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep in tegen deze beslissing, doch op 17 januari 2019 bevestigde deze instantie de beslissing van het CGVS.

U blijft in België en dient op 10 mei 2019 een tweede verzoek in, in kader hiervan verwijzend naar de problematiek zoals door u uiteengezet in kader van uw eerder verzoek. U voegt nog toe dat u in beroep was gegaan tegen uw veroordeling, doch omdat u niet aanwezig was op de zitting werd deze veroordeling tot twee jaar en een half door de beroepsinstantie bevestigd en werd er op basis van dit vonnis op 24 april 2019 een arrestatievel in uw naam uitgevaardigd. Op die dag viel de politie bij uw ouders binnen; uw vader werd geslagen en meegenomen door hen. De volgende dag werd hij vrijgelaten. Ter staving van dit verzoek legt u kopieën voor van het slotvonnis, dd.18.04.2019 en een arrestatiebevel, dd. 24.04.2019. U vreest bij terugkeer naar Egypte te zullen worden opgesloten en vreest eveneens door uw belagers te zullen worden gedood.

Op 5 december 2019 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk, u diende beroep in tegen deze beslissing bij de RvV, doch op 19 oktober 2020 werd uw beroep door deze instantie verworpen.

U blijft in België en dient op 19 november 2020 een derde verzoek in en baseert zich in kader hiervan op uw eerdere motieven. U voegt nu toe dat, nadat uw veroordeling door de beroepsinstantie was bevestigd, uw advocaat had gevraagd dat uw dossier door het hooggerechtshof werd behandeld, doch dat ook zij het eerder genomen vonnis hebben bevestigd. Dit is een definitieve veroordeling waartegen u niet in beroep kunt gaan. Op 3 november 2020 is de politie naar u komen zoeken doch omdat u er niet was werd uw vader meegenomen. Hij werd ondervraagd over u en vernederd, de volgende dag werd hij vrijgelaten. Ter staving van uw actuele verzoek legt u volgende originele stukken neer: vonnis van het hof van beroep dd. 12.05.2019; de verwerping van uw beroep en de bevestiging van uw veroordeling door het hooggerechtshof dd.29.10.2020 en een arrestatiebevel uitgevaardigd na de uitspraak van het hooggerechtshof, dd.03.11.2020. Deze documenten werden u meegebracht vanuit Egypte door een vriend, uw vader en uw advocaat hebben deze stukken van de rechtbank gekregen.

Op 14 januari 2021 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 28 september 2021 door de RvV verworpen.

Op 4 november 2021 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd door de DVZ beëindigd omdat u geen gevolg gaf aan de oproeping voor het interview.

Op 22 juni 2022 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U baseert zich deels op dezelfde motieven die u in uw voorgaande verzoeken reeds uiteenzette. Daarnaast verklaart u dat u veroordeeld werd door de militaire rechtbank omdat u niet inging op de oproep van het leger voor uw verplichte legerdienst. Uw vader kreeg op zijn telefoon een eerste oproep voor uw legerdienst. Omdat u daar niet op inging kreeg uw vader in 2016 een tweede oproep. Omdat u hier niet op inging werd een arrestatiebevel uitgevaardigd en werd u gezocht door de politie. De politie is u een keer bij u thuis komen zoeken. In 2020 werd een derde oproeping overgebracht. Ditmaal kwam de politie de oproeping per brief brengen. Omdat u hier nog steeds niet op inging werd u in 2021 door de militaire rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en een boete van 5000 Egyptische pond.

Ter staving van uw verzoek legt u een oproepingsbrief van het leger, een vonnis, een arrestatiebevel, een brief van een ngo en communicatie met de DVZ betreffende uw vorige verzoek neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart het mentaal moeilijk te hebben vanwege uw situatie in België (CGVS, p. 10). U legt geen attesten neer. Met deze loutere verklaring kan u niet aantonen dat u niet in staat was om deel te nemen aan de procedure en uw vluchtmotieven in hun volledigheid uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart veroordeeld te zijn door een militaire rechtbank en gezocht door de autoriteiten vanwege dienstweigering (CGVS, p. 3). Uw verklaringen over deze problemen zijn echter geenszins overtuigend of aannemelijk.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u deze problemen pas in uw vijfde verzoek aanhaalt. U zegt in dit verband dat u dit niet eerder aanhaalde omdat u geen bewijzen had (CGVS, p. 5). Gezien u verklaart dat u reeds sinds 2014 werd opgeroepen voor uw legerdienst en sinds 2016 zelfs actief gezocht wordt door de politie (CGVS, p. 4, 5 en 6) is deze loutere verklaring geenszins overtuigend. Bovendien verklaart dit niet waarom u deze vluchtmotieven niet aanhaalde in uw derde verzoek aangezien de oproepingsbrief van het leger die u neerlegt dateert van 20 januari 2020 en uw interview op de DVZ dateert van 8 december 2020. U legt in uw derde verzoek zelfs nog recentere documenten neer die uw familie zou hebben aangevraagd bij de autoriteiten om uw verzoek te staven (verklaring volgend verzoek 17/15923Y, vraag 18). Dat u deze nieuwe vluchtmotieven pas in uw vijfde verzoek aanbrengt en geen overtuigende verklaring kan bieden voor het verzwijgen van deze motieven in uw eerdere verzoeken maakt dat reeds ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van dit nieuwe relaas.

Voorts dient opgemerkt te worden dat het relaas zoals door u verteld uiterst gemaakt overkomt. Immers, op de DVZ verklaarde u dat u veroordeeld werd door een militaire rechtbank en dat er vier dagen na deze veroordeling – in 2021 – een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd. Ook op het CGVS, gevraagd om uw nieuwe elementen in alle detail uiteen te zetten, heeft u het louter over een oproepingsbrief van “recent, niet zolang geleden” – deze van januari 2020 – en de veroordeling en het arrestatiebevel van daarna (CGVS, p. 3). Echter, wanneer u verschillende vragen wordt gesteld over mogelijke eerdere oproepingsbrieven – u was in 2020 immers reeds 31 jaar – en eerdere stappen van de autoriteiten om u te pakken te krijgen voor uw legerdienst komt plots naar voren dat u reeds in 2014 een eerste oproeping kreeg en na een tweede oproepingsbrief in 2016 gezocht zou zijn door de autoriteiten vanwege uw dienstweigering. In november 2016 werd een arrestatiebevel uitgereikt en kwam de politie u thuis zoeken (CGVS, p. 4, 5 en 6). Dat u op de DVZ en initieel op het CGVS – voordat u enige verdere vragen werd gesteld – niets aanhaalt over de oproepingen in 2014 en 2016, en het arrestatiebevel en de huiszoeking door de politie in 2016, en dit slechts aanbrengt na vele vragen over uw nieuwe asielmotieven doet uw verklaringen uiterst inconsistent en gemaakt overkomen. Dit komt des te meer naar voor in uw antwoord op de vraag waarom u pas documenten aangaande een arrestatiebevel en een veroordeling uit 2021 neerlegt terwijl u al opgeroepen werd in 2014, waarna u immers geen enkele melding maakt van het arrestatiebevel en de huiszoeking in 2016 (CGVS, p. 5). Ook op de volgende vraag of de autoriteiten ooit stappen hadden ondernomen na uw eerste dienstweigering in 2014 om u te pakken te krijgen vòòr 2021 zegt u van niet (CGVS, p. 5).

Deze inconsistentie valt nog verder op door de oproepingsbrief die u neerlegt. Zoals reeds gezegd dateert deze van 2020. Hierin wordt u louter nog eens opgeroepen om zich te melden. Nergens wordt iets gezegd over het arrestatiebevel uit 2016 of hun eerdere zoektocht naar u. Dat u in 2020 nogmaals op normale zou worden opgeroepen terwijl u al twee eerdere oproepingen had genegeerd en u reeds officieel door de autoriteiten gezocht werd voor dienstweigering houdt geen steek en doet verder twijfelen aan uw nieuwe relaas.

Deze plotse nieuwe elementen – de oproepingen van 2014 en 2016 en het arrestatiebevel en de huiszoeking – zijn nog opmerkelijker daar u geen enkel bewijs hiervan weet neer te leggen. Over de oproepingsberichten aan uw vader verklaart u louter dat deze naar uw vader werden gestuurd en u er toen niet was (CGVS, p. 5). Gevraagd dit volkomen gebrek aan bewijs, inclusief de gerechtelijke gevolgen van uw dienstweigering in de vorm van het arrestatiebevel en de huiszoeking, te verklaren zegt u: “die feiten had ik geen bewijzen op papier om voor te leggen, de politie ging naar huis maar heeft voor de rest geen brieven achter gelaten over de doorzoekactie of arrestatie” (CGVS, p. 6). Dit is weinig overtuigend. Indien u daadwerkelijk geviseerd zou zijn door de autoriteiten vanwege uw legerdienst sinds 2014 kan verwacht worden dat u hier iets van geschreven documentatie over weet neer te leggen.

Het is verder vreemd dat u pas in 2014 voor het eerst zou zijn opgeroepen zijn voor uw legerdienst. U was op dat moment immers al 25 jaar – althans vanaf maart van dat jaar – en legt verder geen enkel bewijs neer van uitstel van de dienstplicht. Gevraagd naar de gang van zaken in Egypte met betrekking tot de legerdienst vanaf het moment een jongen 18 jaar wordt zegt u dat men normaal een oproeping krijgt vanaf 20 jaar maar dat u nog student was tot uw 24 of 25 jaar (CGVS, p. 6 en 7). Echter, gevraagd tot wanneer u daadwerkelijk naar de universiteit bent gegaan zegt u dat u dit slechts tot 2010 deed, wanneer u 21 jaar was (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom u dan pas in 2014 bent opgeroepen zegt u dat maatregelen en oproepingen in Egypte traag verlopen. U voegt er vervolgens nog aan toe dat er een revolutie was in 2011 en overheidsdiensten in brand werden gestoken, en de oproepingen hierdoor vertraging opliepen (CGVS, p. 7). Dit weet maar weinig te overtuigen, zeker gezien u geen enkele documentatie, zoals nieuwsartikelen, neerlegt van het verloren gaan van deze bevolkingsgegevens.

Het is voorts opmerkelijk dat u pas in 2021 zou zijn veroordeeld bij verstek indien u reeds sinds 2014 de dienstplicht weigert en formeel door de autoriteiten zou zijn gezocht sinds 2016. Gevraagd naar een verklaring hiervoor zegt u dat Egypte een groot land is en dat dit soort procedures traag is. U voegt vervolgens toe dat uw zaak wegens de corona-epidemie extra vertraging zal hebben opgelopen (CGVS, p. 6). Dit is maar weinig overtuigend.

Wat betreft de documenten die u wel neerlegt – de oproepingsbrief, het vonnis van de rechtbank en het arrestatiebevel – dient gezegd dat dit allen kopieën zijn. Ondanks dat u zegt van het arrestatiebevel dat het een origineel zou zijn kan dit bezwaarlijk aanvaard worden, gezien uit de handtekening en het logo van “Homeland Security” duidelijk blijkt dat dit een kopie is. Bovendien roepen de vage randen van het logo vermoedens van knip- en plakwerk op. Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Hoe dan ook, het organiseren van de dienstplicht is een soeverein recht van elke staat. Gevraagd waarom u uw dienstplicht niet wil vervullen verwijst u naar uw vluchtmotieven zoals uiteengezet in uw vorige aanvragen. Deze werden echter niet geloofwaardig geacht. U heeft geen andere motivatie voor het ontlopen van uw dienstplicht (CGVS, p. 3). Uw loutere wens om deze te ontlopen heeft geen uitstaans met internationale bescherming. Uw veroordeling vanwege uw dienstweigering is evenmin een reden voor internationale bescherming. Immers dient deze procedure niet om gerechtelijke vervolging te ontlopen.

U legt voorts nog een brief van een ngo neer die de problemen die u aanhaalde in uw vorige verzoeken zou moeten bevestigen. Deze organisatie zou overtredingen en mensenrechtenschendingen rapporteren en contact hebben met internationale organisaties (CGVS, p. 8). Echter kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden over deze brief. Zo komt deze ook maar gemaakt over. Zo doen ook hier de uitgerekte logo's van de Europese Unie en de Verenigde Naties ernstige vermoedens rijzen van knip- en plakwerk. Gevraagd waarom deze logo's op een brief van deze Egyptische organisatie staan zegt u louter dat dit logo's van de organisatie zelf zijn. Erop gewezen dat dit de logo's zijn van de Europese Unie en de Verenigde Naties zegt u het niet te weten. U gist dan maar dat deze organisatie misschien contact zal hebben met internationale organisaties (CGVS, p. 8). Dit is vanzelfsprekend weinig overtuigend. Voorts is het opvallend dat de brief in het Arabisch geschreven is. Immers blijkt uit uw verklaringen dat het een ngo is die mensenrechtenschendingen rapporteert aan internationale organisaties en instellingen. Deze brief was verder bedoeld voor de Belgische autoriteiten om uw zaak te bepleiten. Gevraagd waarom de brief in het Arabisch is kan u louter gissen dat zij dachten dat een brief in gebrekkig Engels weinig geloofwaardig zou worden bevonden (CGVS, p. 8). Dat een ngo met als doelpubliek internationale organisaties en instellingen hun bevindingen enkel in het Arabisch zou kunnen mededelen is weinig overtuigend en doet deze brief uiterst gefabriceerd overkomen. Aan de hand van deze brief kan u geenszins de geloofwaardigheid van uw problemen die u aanhaalde in uw vorige verzoeken herstellen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde communicatie met DVZ aangaande uw afwezigheid op het interview doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze heeft louter betrekking op de reden van uw afwezigheid op uw interview met de beslissing tot afstand tot gevolg en voegt niets toe met betrekking tot uw asielmotieven.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021** toegevoegd aan uw administratief dossier, en de **UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt** van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een

bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie **COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021**) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.*

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 8 *juncto* 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet zouden overeenstemmen met de waarheid. Er mag volgens hem niet worden vergeten dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en waardoor het moeilijk is geworden om een coherent verhaal op te hangen. Hij wijst erop dat hij heeft verklaard dat hij zich mentaal in een zeer moeilijke positie bevindt, niet alleen omwille van zijn langdurig onzeker verblijf, doch ook gelet op de mogelijke gedwongen terugkeer naar Egypte, waar hem een gevangenisstraf te wachten staat omwille van de weigering van de legerdienst. Het kan hem dan ook niet ten kwade worden genomen dat hij pas in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek zijn veroordeling aangeeft als asielmotief nu hij pas in 2021 door de militaire rechtbank werd veroordeeld en hiervan niet eerder kennis kon hebben.

Hij stipt aan dat de commissaris-generaal er niet aan twijfelt dat de door hem neergelegde documenten echt zijn. Bovendien wordt in de beslissing erkend dat de problematiek, die hij heeft aangehaald, wel degelijk ernstig is nu hij belaagd werd door een imam uit een nabijgelegen moskee en de overige belagers deel uitmaakten van een soort van zedenpolitie. Zowel zijn problemen met de islamisten als het feit dat hij zijn legerdienst heeft geweigerd, vormen ernstige vluchtmotieven. Bovendien diende hij vast te stellen dat zijn belagers een vals alibi hadden aangewend, wat erop wijst dat hun macht zeer verregaand is. Hij zou geen beroep kunnen doen op bescherming van de autoriteiten nu de politiediensten voornamelijk bemand zijn door moslims en niet-islamieten een minderheid vormen.

Vervolgens stelt hij dat het algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims, waarbij deze problemen zodanig ingrijpend en systematisch zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken. Bovendien wordt door de commissaris-generaal erkend dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen en dat hun situatie zelfs zorgwekkend is. Hij benadrukt dat zijn geloof niet ter discussie staat.

Hij benadrukt dat zijn verklaringen geloofwaardig en plausibel zijn en ondersteund worden door de voorgelegde stukken.

Hij wijst erop dat hij bij terugkeer naar Egypte geen enkele bescherming zal krijgen van zijn autoriteiten waardoor hij er een vogel voor de kat zal zijn. Uit niets blijkt dat de situatie op heden verbeterd is. Integendeel, de verwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen worden vermoord bevestigen de penibele situatie waarin zij zich bevinden. Het EHRM heeft reeds geoordeeld in een arrest van 6 juni 2013 dat een terugkeer van Koptische christenen een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het EVRM.

Hij verwijt de commissaris-generaal geen passende belangenafweging te hebben gemaakt. Indien hij terugkeer naar zijn herkomstland, zal hij het slachtoffer worden van gewelddaden. Hij herhaalt dat het EHRM reeds heeft geoordeeld in een arrest van 6 juni 2013 dat een terugkeer van Koptische christenen een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

3. Nieuwe stukken

3.1. Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil

met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker baseert zich deels op dezelfde motieven zoals uiteengezet in het kader van zijn voorgaande verzoeken, namelijk zijn vrees in zijn hoedanigheid van Koptisch christen en het gegeven dat hij bij verstek veroordeeld werd tot twee en een half jaar gevangenisstraf, waarbij hij ten laste gelegd werd dat hij zelf zijn winkel had vernield om zo valselijk de moslims hiervan te kunnen beschuldigen. Daarnaast vreest hij bij terugkeer gezocht te worden door de autoriteiten wegens dienstweigering. Hij verklaart dat hij in 2021 veroordeeld werd door de

militaire rechtbank wegens het niet vervullen van de verplichte legerdienst tot een gevangenisstraf van drie jaar en een boete van 5000 Egyptische pond.

4.3.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hij baseert zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

i) Verzoekers verklaringen, dat hij veroordeeld is door een militaire rechtbank en gezocht wordt door de autoriteiten vanwege dienstweigering, zijn niet overtuigend of aannemelijk omdat (a) hij deze problemen pas aanhaalt in het kader van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming en hiervoor geen verschoning biedt; (b) zijn relaas uiterst gemaakt overkomt; (c) de oproepingsbrief dateert van 2020, terwijl verzoeker spreekt van een arrestatiebevel van 2016 en van eerdere zoektochten; (d) verzoeker geen enkele bewijsstukken kan neerleggen van oproepingen van 2014 en 2016 en evenmin van het arrestatiebevel en de huiszoeking; (e) het vreemd is dat verzoeker pas in 2014 voor het eerst zou zijn opgeroepen voor zijn legerdienst, daar hij op dat moment al 25 jaar was en hij verder geen bewijs neerlegt van een uitstel van de dienstplicht; (f) het opmerkelijk is dat verzoeker pas in 2021 bij verstek zou zijn veroordeeld indien hij reeds sinds 2014 de dienstplicht weigert en hij reeds formeel door de autoriteiten wordt gezocht sinds 2016.

ii) De neergelegde documenten, zijnde de oproepingsbrief, het vonnis van de rechtbank en het arrestatiebevel betreffen kopieën die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet kunnen herstellen. M.b.t. het arrestatiebevel, dat volgens verzoeker een origineel betreft, wordt nog gesteld dat dit bezwaarlijk aanvaard kan worden, gezien uit de handtekening en het logo van "Homeland Security" duidelijk blijkt dat dit een kopie is. Bovendien roepen de vage randen van het logo vermoedens van knip- en plakwerk op.

iii) De commissaris-generaal vervolgt dat hoe dan ook het organiseren van de dienstplicht een soeverein recht is van elke staat en dat de redenen waarom hij zijn dienstplicht niet wenst te vervullen reeds geloofwaardig werden bevonden.

iv) M.b.t. de brief van de NGO merkt de commissaris-generaal nog op wat volgt: (a) de uitgerekte logo's van de Europese Unie en de Verenigde Naties doen ernstige vermoedens rijzen van knip- en plakwerk; (b) volgens verzoeker betreffen dit logo's van de organisatie zelf; (c) het is opvallend dat de brief in het Arabisch is geschreven, terwijl verzoeker verklaart dat het een ngo is die mensenrechtenschendingen rapporteert aan internationale organisaties en instellingen en dat deze brief verder bedoeld was voor de Belgische autoriteiten om zijn zaak te bepleiten.

iv) De neergelegde communicatie met DVZ aangaande zijn afwezigheid op het interview doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen daar deze louter betrekking heeft op de reden van zijn afwezigheid op zijn interview met de beslissing tot afstand tot gevolg en niets toevoegt met betrekking tot zijn asielmotieven;

vi) Het loutere feit kopt te zijn in Egypte is op zich niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat hij evenmin aantoonst dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.3.1. Vooreerst oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat het uiterst opmerkelijk is dat verzoeker, de weigering om zijn dienstplicht te vervullen, pas inroept in het kader van zijn vijfde beschermingsverzoek. Waar hij dergelijke houding tracht te verantwoorden, stellende dat hij dit niet eerder heeft verteld omdat hij er geen bewijzen van had, kan hij niet gevolgd worden. Immers, verzoeker verklaart dat hij reeds in 2014 en in 2016 berichten had gekregen op de telefoon van zijn vader, waarbij hij werd opgeroepen om zich aan te melden bij een rekruteringsdienst om eventueel een medisch onderzoek te ondergaan en te kijken hoe en waar hij bij het leger zal terechtkomen (NPO, p. 4). Dat verzoeker, die aangeeft wekelijks contact te hebben zowel met zijn ouders als met zijn zus via Messenger (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 12.08.2022, punt 22), hiervan niet eerder in het bezit kon worden gesteld, is allerm minst aannemelijk. Bovendien geeft verzoeker hiervoor geen dienstige verklaring nu hij zich ertoe beperkt te stellen wat volgt: "die berichten van 2014 en 2016 waren berichten en die kan ik niet tonen" (NPO, p. 6), zonder enige verdere verklaring te geven. Bovendien voegt hij toe dat de politie reeds bij zijn

thuis was langsgesproken op 15 november 2016 (NPO, p. 6), waardoor redelijkerwijze kan worden vastgesteld dat verzoeker minstens op dat moment zich reeds bewust was van de consequenties van zijn houding door geen gevolg te geven aan de eerdere twee oproepingen en van hem verwacht kan worden hiervan, desnoods zonder het voorleggen van stavingstukken, al melding zou maken ten aanzien van de autoriteiten van wie hij bescherming vraagt. Dat hij dan maar liefst acht jaar na zijn eerste schriftelijke oproeping oftewel zes jaar na de huiszoeking door de politie wacht om deze feiten aan te halen in het kader van een vijfde beschermingsverzoek, zet de geloofwaardigheid ervan ten stelligste op de helling. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek een oproepingsbrief voor de legerdienst neerlegt, die gedateerd is op 20 januari 2020, terwijl zijn derde beschermingsverzoek dateert van 19 november 2020 en, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verzoeker in het kader van zijn derde beschermingsverzoek in staat was om documenten neer te leggen die dateren van een latere datum (AD CGVS, map 9 vorig verzoek, derde beschermingsverzoek, Verklaring volgend verzoek, 8.12.2020, punten 16 en 18). Dat verzoeker aldus niet eerder in bezit zou zijn geweest van enige bewijzen aangaande die oproepingen, strijdt met de eerder door hem neergelegde stukken in het kader van zijn vorig verzoek in samenhang beschouwd met zijn verklaring wekelijks contact te hebben met zijn ouders (zie *supra*). Het betoog in zijn verzoekschrift, dat het hem niet ten kwade kan worden genomen dat hij pas in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek zijn veroordeling aangeeft als asielmotief omdat hij pas in 2021 door de militaire rechtbank werd veroordeeld en hiervan niet eerder kennis kon hebben, doet aan voorgaande evenmin afbreuk gelet op het feit dat de politie hem reeds zocht in 2016 en er toen volgens zijn eigen gezegden reeds sprake was van een arrestatiebevel. De Raad herinnert er nog aan dat de samenwerkingsplicht, die op de schouders van de commissaris-generaal rust, geen afbreuk doet aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten, wat hij - gelet op het voorgaande - heeft nagelaten. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u deze problemen pas in uw vijfde verzoek aanhaalt. U zegt in dit verband dat u dit niet eerder aanhaalde omdat u geen bewijzen had (CGVS, p. 5). Gezien u verklaart dat u reeds sinds 2014 werd opgeroepen voor uw legerdienst en sinds 2016 zelfs actief gezocht wordt door de politie (CGVS, p. 4, 5 en 6) is deze loutere verklaring geenszins overtuigend. Bovendien verklaart dit niet waarom u deze vluchtmotieven niet aanhaalde in uw derde verzoek aangezien de oproepingsbrief van het leger die u neerlegt dateert van 20 januari 2020 en uw interview op de DVZ dateert van 8 december 2020. U legt in uw derde verzoek zelfs nog recentere documenten neer die uw familie zou hebben aangevraagd bij de autoriteiten om uw verzoek te staven (verklaring volgend verzoek 17/15923Y, vraag 18). Dat u deze nieuwe vluchtmotieven pas in uw vijfde verzoek aanbrengt en geen overtuigende verklaring kan bieden voor het verzwijgen van deze motieven in uw eerdere verzoeken maakt dat reeds ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van dit nieuwe relaas.”*

En:

“Deze plotse nieuwe elementen – de oproepingen van 2014 en 2016 en het arrestatiebevel en de huiszoeking – zijn nog opmerkelijker daar u geen enkel bewijs hiervan weet neer te leggen. Over de oproepingsberichten aan uw vader verklaart u louter dat deze naar uw vader werden gestuurd en u er toen niet was (CGVS, p. 5). Gevraagd dit volkomen gebrek aan bewijs, inclusief de gerechtelijke gevolgen van uw dienstweigering in de vorm van het arrestatiebevel en de huiszoeking, te verklaren zegt u: “die feiten had ik geen bewijzen op papier om voor te leggen, de politie ging naar huis maar heeft voor de rest geen brieven achter gelaten over de doorzoekactie of arrestatie” (CGVS, p. 6). Dit is weinig overtuigend. Indien u daadwerkelijk gevisieerd zou zijn door de autoriteiten vanwege uw legerdienst sinds 2014 kan verwacht worden dat u hier iets van geschreven documentatie over weet neer te leggen.”

4.3.3.2. Verzoekers verklaringen omtrent de verplichte legerdienst zijn bovendien geenszins eenduidig. Enerzijds licht hij toe dat men wordt opgeroepen vanaf de leeftijd van 18, maar dat dit bij hem niet gebeurde omdat hij studeerde aan de universiteit, terwijl hij anderzijds aangaf dat hij tot 2010 studeerde en hij pas in 2014 werd opgeroepen voor het leger (NPO, p. 7). Verzoeker legt echter geen enkele documenten voor waaruit blijkt dat hij enig uitstel werd verleend, waardoor zijn verklaringen niet meer dan losse beweringen betreffen die niet aannemelijk worden bevonden. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker initieel (AD CGVS, verklaring volgend verzoek en bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, NPO, p. 3) niets vertelt over de oproepingen die al dateren van 2014 en 2016 en het daaropvolgende arrestatiebevel van november 2016 (zie *supra*), maar hiervan pas melding maakt nadat de protection officer expliciet vraagt of hij voor de oproepingsbrief voor de legerdienst van 20 januari 2020 eerdere oproepingsbrieven had gekregen (NPO, p. 4). Dat verzoeker pas in 2021 zou zijn veroordeeld, terwijl hij

reeds in 2014 werd opgeroepen voor de legerdienst, doet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen. Verzoeker is op geen enkele wijze in staat om de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden te weerleggen, waardoor zij integraal worden overgenomen: *“Voorts dient opgemerkt te worden dat het relaas zoals door u verteld uiterst gemaakt overkomt. Immers, op de DVZ verklaarde u dat u veroordeeld werd door een militaire rechtbank en dat er vier dagen na deze veroordeling – in 2021 – een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd. Ook op het CGVS, gevraagd om uw nieuwe elementen in alle detail uiteen te zetten, heeft u het louter over een oproepingsbrief van “recent, niet zolang geleden” – deze van januari 2020 – en de veroordeling en het arrestatiebevel van daarna (CGVS, p. 3). Echter, wanneer u verschillende vragen wordt gesteld over mogelijke eerdere oproepingsbrieven – u was in 2020 immers reeds 31 jaar – en eerdere stappen van de autoriteiten om u te pakken te krijgen voor uw legerdienst komt plots naar voren dat u reeds in 2014 een eerste oproeping kreeg en na een tweede oproepingsbrief in 2016 gezocht zou zijn door de autoriteiten vanwege uw dienstweigering. In november 2016 werd een arrestatiebevel uitgereikt en kwam de politie u thuis zoeken (CGVS, p. 4, 5 en 6). Dat u op de DVZ en initieel op het CGVS – voordat u enige verdere vragen werd gesteld – niets aanhaalt over de oproepingen in 2014 en 2016, en het arrestatiebevel en de huiszoeking door de politie in 2016, en dit slechts aanbrengt na vele vragen over uw nieuwe asielmotieven doet uw verklaringen uiterst inconsistent en gemaakt overkomen. Dit komt des te meer naar voor in uw antwoord op de vraag waarom u pas documenten aangaande een arrestatiebevel en een veroordeling uit 2021 neerlegt terwijl u al opgeroepen werd in 2014, waarna u immers geen enkele melding maakt van het arrestatiebevel en de huiszoeking in 2016 (CGVS, p. 5). Ook op de volgende vraag of de autoriteiten ooit stappen hadden ondernomen na uw eerste dienstweigering in 2014 om u te pakken te krijgen vòòr 2021 zegt u van niet (CGVS, p. 5).*

Deze inconsistentie valt nog verder op door de oproepingsbrief die u neerlegt. Zoals reeds gezegd dateert deze van 2020. Hierin wordt u louter nog eens opgeroepen om zich te melden. Nergens wordt iets gezegd over het arrestatiebevel uit 2016 of hun eerdere zoektocht naar u. Dat u in 2020 nogmaals op normale zou worden opgeroepen terwijl u al twee eerdere oproepingen had genegeerd en u reeds officieel door de autoriteiten gezocht werd voor dienstweigering houdt geen steek en doet verder twijfelen aan uw nieuwe relaas.

(...)

Het is verder vreemd dat u pas in 2014 voor het eerst zou zijn opgeroepen zijn voor uw legerdienst. U was op dat moment immers al 25 jaar – althans vanaf maart van dat jaar – en legt verder geen enkel bewijs neer van uitstel van de dienstplicht. Gevraagd naar de gang van zaken in Egypte met betrekking tot de legerdienst vanaf het moment een jongen 18 jaar wordt zegt u dat men normaal een oproeping krijgt vanaf 20 jaar maar dat u nog student was tot uw 24 of 25 jaar (CGVS, p. 6 en 7). Echter, gevraagd tot wanneer u daadwerkelijk naar de universiteit bent gegaan zegt u dat u dit slechts tot 2010 deed, wanneer u 21 jaar was (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom u dan pas in 2014 bent opgeroepen zegt u dat maatregelen en oproepingen in Egypte traag verlopen. U voegt er vervolgens nog aan toe dat er een revolutie was in 2011 en overheidsdiensten in brand werden gestoken, en de oproepingen hierdoor vertraging opliepen (CGVS, p. 7). Dit weet maar weinig te overtuigen, zeker gezien u geen enkele documentatie, zoals nieuwsartikelen, neerlegt van het verloren gaan van deze bevolkingsgegevens.

Het is voorts opmerkelijk dat u pas in 2021 zou zijn veroordeeld bij verstek indien u reeds sinds 2014 de dienstplicht weigert en formeel door de autoriteiten zou zijn gezocht sinds 2016. Gevraagd naar een verklaring hiervoor zegt u dat Egypte een groot land is en dat dit soort procedures traag is. U voegt vervolgens toe dat uw zaak wegens de corona-epidemie extra vertraging zal hebben opgelopen (CGVS, p. 6). Dit is maar weinig overtuigend.

Wat betreft de documenten die u wel neerlegt – de oproepingsbrief, het vonnis van de rechtbank en het arrestatiebevel – dient gezegd dat dit allen kopieën zijn. Ondanks dat u zegt van het arrestatiebevel dat het een origineel zou zijn kan dit bezwaarlijk aanvaard worden, gezien uit de handtekening en het logo van “Homeland Security” duidelijk blijkt dat dit een kopie is. Bovendien roepen de vage randen van het logo vermoedens van knip- en plakwerk op. Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

(...)

U legt voorts nog een brief van een ngo neer die de problemen die u aanhaalde in uw vorige verzoeken zou moeten bevestigen. Deze organisatie zou overtredingen en mensenrechtenschendingen rapporteren en contact hebben met internationale organisaties (CGVS, p. 8). Echter kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden over deze brief. Zo komt deze ook maar gemaakt over. Zo doen ook hier de uitgerekte logo's van de Europese Unie en de Verenigde Naties ernstige vermoedens rijzen van knip- en plakwerk. Gevraagd waarom deze logo's op een brief van deze Egyptische organisatie staan zegt u louter dat dit logo's van de organisatie zelf zijn. Erop gewezen dat dit de logo's zijn van de Europese Unie en de Verenigde Naties zegt u het niet te weten. U gist dan maar dat deze organisatie misschien contact zal hebben met internationale organisaties (CGVS, p. 8). Dit is vanzelfsprekend weinig overtuigend. Voorts

is het opvallend dat de brief in het Arabisch geschreven is. Immers blijkt uit uw verklaringen dat het een ngo is die mensenrechtenschendingen rapporteert aan internationale organisaties en instellingen. Deze brief was verder bedoeld voor de Belgische autoriteiten om uw zaak te bepleiten. Gevraagd waarom de brief in het Arabisch is kan u louter gissen dat zij dachten dat een brief in gebrekkig Engels weinig geloofwaardig zou worden bevonden (CGVS, p. 8). Dat een ngo met als doelpubliek internationale organisaties en instellingen hun bevindingen enkel in het Arabisch zou kunnen meedelen is weinig overtuigend en doet deze brief uiterst gefabriceerd overkomen. Aan de hand van deze brief kan u geenszins de geloofwaardigheid van uw problemen die u aanhaalde in uw vorige verzoeken herstellen.” Waar verzoeker zich in het verzoekschrift ertoe beperkt te stellen dat de commissaris-generaal er niet aan twijfelt dat de neergelegde documenten echt zijn, gaat hij volledig voorbij aan de concrete motieven dienaangaande evenals aan de inhoudelijke beoordeling ervan zoals weergegeven in de bestreden beslissing. De Raad erkent dat verzoeker verschillende documenten heeft neergelegd, maar stelt samen met de commissaris-generaal vast dat die documenten de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen doen herstellen, zoals *supra* besproken. Niet alleen is verzoeker niet in staat de vaststelling, dat de oproepingsbrief, het vonnis van de rechtbank en het arrestatiebevel, kopieën zijn die gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk te weerleggen, daarenboven heeft hij niets in te brengen tegen de vaststelling dat de vage randen van het logo, vermeld op het arrestatiebevel vermoedens van knip- en plakwerk oproepen en rept hij met geen woord over de brief van de NGO die de problemen, die hij aanhaalde in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken, zou moeten bevestigen. Door in het verzoekschrift er nog op te wijzen dat zijn problematiek ernstig is, hij ernstige vluchtmotieven heeft en zijn belagers zeer machtig zijn, waardoor hij geen beroep kan doen op de bescherming van de nationale autoriteiten, werpt hij op voorgaande vaststellingen evenmin een ander licht. Hij komt voorts niet verder dan zijn vluchtmotieven te herhalen, wat bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd. Verzoeker brengt geen enkele elementen aan die de beoordeling gemaakt door de commissaris-generaal kan doen ombuigen.

4.3.3.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en waardoor het moeilijk is geworden om een coherent verhaal op te hangen, dient vastgesteld dat hij geen enkel medisch en/of psychologisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn mentale en/of fysieke gezondheidstoestand niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, geloofwaardige en aannemelijke verklaringen inzake zijn vluchtrelaas. Ook laat verzoeker na te preciseren op welk moment tijdens het persoonlijk onderhoud hij geconfronteerd werd met moeilijkheden om zich bepaalde zaken te herinneren. De Raad stipt hierbij nog aan dat verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ, noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, enige melding maakte van problemen omwille van zijn gezondheid. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoekers gezondheidstoestand op de motieven uit de bestreden beslissing een ander licht kan werpen.

4.3.3.4. Vervolgens wenst te Raad nog te benadrukken dat het elk land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat de gerechtelijke vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het behoort tot het wettelijk prerogatief van de Egyptische overheid om de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen en te voorzien in een bestraffing bij dienstweigering of desertie. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert eveneens dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land, bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden deel te nemen aan een gewapend conflict, waarvan bovendien geen sprake is in Egypte (zie verder *infra*), kan op zich niet beschouwd worden als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/3 §2 van de Vreemdelingenwet luidt immers onder meer als volgt:

“De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :

(...)

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;”

Een dienstweigeraar of deserteur is pas een vluchteling als hij: a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie; b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen; c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict (UNHCR, *“Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection under the 1951 convention and the 1967 protocol relating to the status of refugees reissued geneva, february 2019”*, Genève, 2019, 167-174). Nu verzoeker *in casu* geen geloofwaardige vluchtmotieven heeft aangebracht, en hiernaar opnieuw verwijst als reden waarom hij geen dienstplicht wenst te voldoen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet getuigt van een nood aan internationale bescherming. Verzoeker verklaart immers uitdrukkelijk dat er geen andere redenen zijn dan zijn vluchtmotieven waarom hij de legerdienst in Egypte niet wil voldoen (NPO, p. 3). De loutere wens om geen dienstplicht te volbrengen en een eventuele veroordeling hiervoor, vormen geen grond voor internationale bescherming. De volgende motieven worden door de Raad, mede bij gebrek aan enig verweer, tot de zijne gemaakt: *“Hoe dan ook, het organiseren van de dienstplicht is een soeverein recht van elke staat. Gevraagd waarom u uw dienstplicht niet wil vervullen verwijst u naar uw vluchtmotieven zoals uiteengezet in uw vorige aanvragen. Deze werden echter niet geloofwaardig geacht. U heeft geen andere motivatie voor het ontlopen van uw dienstplicht (CGVS, p. 3). Uw loutere wens om deze te ontlopen heeft geen uitstaans met internationale bescherming. Uw veroordeling vanwege uw dienstweigering is evenmin een reden voor internationale bescherming. Immers dient deze procedure niet om gerechtelijke vervolging te ontlopen.”*

4.3.3.5. De Raad is verder van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besluit dat uit de beschikbare informatie, met name de COI Focus Egypte *“Geweld tegen christenen”* van 17 februari 2021 die werd toegevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie,) en de *Country Policy and Information Note “Egypt: Christians”* van de UK Home Office van oktober 2020, waarvan de online referentie werd opgenomen in de bestreden beslissing, niet blijkt dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niettegenstaande de situatie van de Koptische christenen actueel zorgwekkend is. Dat de Koptische christenen in Egypte het slachtoffer kunnen worden van aanslagen of andere geweldsincidenten waarbij zij worden gevisieerd, wordt niet betwist, doch uit voormelde informatie blijkt niet dat gebeurlijke aanvallen op christenen in Egypte dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat er sprake zou zijn van groepsvervolging van deze bevolkingsgroep. Het door verzoeker geciteerde arrest van het EHRM van 2013, laat niet toe, anno 2023, anders te besluiten. Aldus kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar zijn profiel van koptisch christen en met het op algemene wijze citeren dat Koptische christenen een gevaar lopen om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing verder op goede gronden als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken*

elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.”

Verzoeker betwist deze motieven, die deugdelijk en pertinent zijn, niet en doet er derhalve geen afbreuk aan. Zij vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

4.3.4. Gelet op voorgaande oordeelt de Raad dat verzoeker geen concrete zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit geconcludeerd kan worden dat hij in Egypte actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

4.4.2. Wat betreft het eventuele risico in hoofde van verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Egypte: *“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie **COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021**) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.*

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de

WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat verzoeker bovenstaande analyse niet betwist, laat staan weerlegt, en dat deze steun vindt in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, respectievelijk de landeninformatie die werd opgenomen in het administratief dossier (AD CGVS, COI Focus Egypte "Veiligheidssituatie Egypte minus Noord-Sinai 2020-2021" van 17 september 2021). Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat voormelde landeninformatie niet langer actueel of correct zou zijn.

Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie dient de commissaris-generaal te worden bijgetreden in zijn oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofdte het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM, duidt de Raad er nog op dat, daargelaten de vraag of hij *de facto* familiale en relationele bindingen heeft in België in de zin van voormeld artikel, de bestreden beslissing er niet toe strekt zijn gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat aan verzoeker de internationale bescherming geweigerd wordt. Daarenboven betreft de bestreden beslissing geen teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel. Een schending van artikel 14 van het EVRM, ingeroepen samen met voormeld artikel 8, wordt aldus evenmin aannemelijk gemaakt.

4.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO